

„Med den Gravskrift ovenover,
Som bør skrives paa Latin:
Under denne Tønde sover
Et forfyldt, fordrukkent Svin.“

Saadan staar der i denne Officerernes Sangbog. Jeg skal ikke fordybe mig i den, men jeg mener kun, at det er ganske interessant at se, hvorledes der kan skrives Sange, som Soldater kunne synge i Livsglæde uden at tænke nøjere over, at Rusen virkelig kan være saa slem, som Afholdsmændene fremstille den, og at de maaske havne der, hvor de nødig skulde havne, i at blive raa og begaa Overgreb, som alle maa være enige om ikke bør finde Sted. Skal der være Soldater, maa der være Disciplin, det er givet, og derom ere alle Partier i dette Ting enige. I saa Henseende kan den højtærede Forsvarsminister være vis paa, at han fra alle Sider kan vente Tilslutning. Ingen ønsker, at der skal være en raa Tone i Hæren, og der skal være Disciplin. Hvad der foreligger, tyder paa, at der maa være nogen Mangel paa Disciplin. Det tyder i alt Fald den Omstændighed paa, at en Del Soldater kunne give sig til at drikke paa Kasernen trods det ministerielle Forbud derimod. Men naar den af Officersforeningen udgivne Sangbog ligefrem opfordrer Soldaterne til at drikke, saa synes jeg, at der deri ligger nogen Undskyldning for disse Soldater. De have siden i en Sang fundet, at

„Aldrig var det nogen Skam
For en Helt at falde,
Naar to, tre først faldt for ham
Han blev prist af Skjalde!
Hvi da ej besynge den,
Der, selv fuld, maa segne
Blandt de tomme Flasker hen,
Rød, mens de maa bløgne.“

Det er det Ideal, Soldaten skal tænke sig. Det at være en rask Soldat, det er at være en rask Drikkebroder.

Jeg vil haabe, at den højtærede Forsvarsminister vil have mere Held med sig til at forandre denne Tone end hans Forgængere. Thi er det rigtigt, hvad han siger — og det tvivler jeg ikke om — at Spiritusen undergraver, ødelægger og fordærver Ungdommen, saa vil der her være en Opgave at løse for ham. Desværre er denne Opgave vanskelig at løse, og den løses ikke ved et Paabud paa Papiret. Den findes ikke blot paa Kasernerne men i hele vort Samfund, og der skal sikkert noget andre Midler til end blot et Paabud for at forhindre, at unge Mennesker ødelægges af Spiritus. Det er et Spørgsmaal, om det

Parti, der har Flertallet her i Tinget, en Gang vil gaa med til virkelige Foranstaltninger, som kunne forhindre Spiritusens ødelæggende Indflydelse. Det ærede Medlem for Odder (Nielsen-Grøn) og den ærede Forsvarsminister ville da maaske ikke være saa overordentlig villige til at tage Standpunkt i Kampen mod Spiritusen fuldtud. Jeg tror for øvrigt, at hele denne Sag, og dette Emne egner sig godt til en frugtbringende Forhandling mellem det ærede Medlem for Odder og den ærede Forsvarsminister. Jeg tror, at der her vilde være Stof nok til, at de to Herrer vilde kunne underholde hinanden et Par Timers Tid.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Det ærede Medlems Skildring kan være ganske fornøjelig at høre paa, men med Virkeligheden har den intet at skaffe. Den Sangbog, hvoraf det ærede Medlem oplæste, er udgivet af Officersforeningen, den er ikke er Soldaternes, de have deres egen Sangbog, som er udgivet med Understøttelse herfra, og som de nu benytte. For øvrigt tvivler jeg meget om, at de fire Soldater, hvorom der her er Tale, overhovedet anvende Bog, naar de synge.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds Ordet.

Alfred Christensen: Den Bemærkning, jeg vilde gøre, hører hjemme som Svar paa den højtærede Forsvarsministers forrige Bemærkning. Under hver Straffesag hører en Strafattest for anklagede. Det er nødvendigt, det kan ikke undgaas. Men ved den Sag, som det her drejer sig om, et Overfald foretaget paa Befalingsmænd, skulde det efter almindelige civile Retsbegreber have været undersøgt, om den Part, der blev overfaldet, har været hvad vi her i Tinget have haft rigelig Lejlighed til at beskæftige os med: sagesløs. Ogsaa Befalingsmændenes Holdning burde have været undersøgt, men her mangle vi ethvert Holdpunkt, idet der ikke fra Forsvarsministerens Side er anført noget som helst, der kan give os noget Begreb om, hvorledes Befalingsmændene have baaret sig ad ved den paagældende Lejlighed. Naar det saa fra anden Side oplyses, at adskillige af de menige havde den Opfattelse om Befalingsmændene, at de heller ikke vare, hvad det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) kaldte for rene Engle, kunde der